
1.

Jmenuji se Martina... a jsem bulimička. Teda fujtajbl! Takhle napsaný to vypadá ještě hůř, než když jsem to včera řekla na skupinový terapii. Všichni mi tleskali, že jsem to o sobě konečně dokázala říct, ale já to řekla stejně jenom proto, aby mi dali pokoj. Doktor prohlásil, že to je můj první velký krok, a tím druhým prý bude to, že si budu psát deník. Jako nějaký paměti, nebo co. Takže jsem právě začala a snad tu teď konečně budu mít klid.

Mám psát o sobě. Všechno, co mě napadne, ale když mě fakt napadají jen samý hlouposti, který se mnou vůbec nesouvisej, jako že Ilona Csáková má děsně veliký oči a na obalech čokolád Milka je fialová kráva. Jenže to každěj ví i beze mě a taky to asi nikoho nezajímá. A koho vlastně má zajímat to, co napíšu? Říkají, že hlavně mě, ale to je blbost, nebudu přece psát sama sobě. Takovej cvok zase nejsem, i když jsem se léčila na psýše. Doktorům se mi psát taky nechce, ačkoliv se tomu, aby si to přečetli, asi nevyhnu. Ale já fakt nemůžu psát jen tak... jakoby nic. Já prostě musím psát někomu...

Tak jo, řekli mi, že to mám psát jako dopis. Přemýšlela jsem, komu bych ho jako poslala, a nikdo mě napadá. Mám jenom mámu a babičku. Martina má mámu. Máma mele maso. Máma. Jenže ona mě zradila, když mě nechala zavřít sem. Nenávidím ji.

Dobře. Mám napsat, proč ji nenávidím, a jak k tomu došlo, a máma si to pak třeba přečte, protože prý nic nechápe. Jako by někdy něco chápala. Ale dobře, ať mám klid. Takže:

Milá mámo!

Nevím, proč to píšu, to připitomělý oslovení, když si vůbec nemyslím, že moje máma je milá. Ale co se jinak píše na začátek dopisu? Vážená paní... s pozdravem Vaše dcera Martina. Tečka. Hotovo. A bylo by po dopise. Jenže i po klidu. Tady, když si něco vezmou do hlavy, tak člověku nedaj pokoj a nedaj. A proč bych vlastně nemohla říct milá mámo? Tisíckrát, milionkrát jsem jí tak řekla, mámo moje milá, a ona mně koblížku můj zlaťoučkej, jenže to bylo dřív. Připadá mi to tak dávno, jako bych to ani nebyla já.

„Martino, svačina!“

Ježíši, už zase. Sotva se člověk pustí do nějaký práce, tak... To je děsný, jak se tady s tím jídlem pořád otravujou. S jídlem a pak s vážením. Nenávidím váhy. A nenávidím jídlo. Kdybych mohla, tak... Lepší je nejíst vůbec než málo.

„Tak dělej, dneska je třešňovej koláč,“ křičí z chodby Alice, holka s legračně dvojbarevným a neuspořádaným účesem na hlavě.

No jo, ta je na sladký vysazená. Jako všichni feťáci. I ti bejvalí. Uvidíme, kdo bude mít v jídelně službu. Jestli sestra Anička, tak se mi třeba podaří podstrčit svůj koláč Alici. Starý Kuželákový sice nic neunikne, ale přece jen se s ní dá mluvit. Zato jestli bude v jídelně Vlasáková, nezbyde nic jinýho, než si tím koláčem nechat vyzdít žaludek. A doufat.

Jídelna bezděkovské léčebny praská ve švech. Třináct kluků a holek ve věku od patnácti do osmnácti let hlasitě okupuje dlouhé, do podkovy uspořádané stoly a nadšeně se cpe čtverečky třešňového koláče hustě posypaného sladkou drobenkou.

Martina si představila, jak si ten koláč rve do pusy, jak se jí břicho nafukuje novými a novými nekonečně velkými sousty, a zvedl se jí žaludek. S rukama přitisknutýma na ústa se chystala vyběhnout zpátky na chodbu.

„Kampak, kampak?“ ozval se za ní skřípavě přísný hlas sestry Vlasákové, což byla každopádně nejhorší varianta. Ta baba má oči a uši všude. „Jen se pěkně posad' mezi ostatní a sněz si svačinu.“

„Když já nemám hlad,“ odvážila se Martina chabě namítnout.

„Hlad možná ne. Ale chuť máš určitě obrovskou, tak velkou, až máš strach, že ji nezvládneš, vid'? Jenže musíš. Proto jsi tady, aby ses naučila normálně jíst.“

Martina neochotně popošla k nejbližšímu volnému místu a pod upřeným pohledem přísné sestry Vlasákové s trpně zavřenýma očima uzobla miniaturní soustíčko.

Vlasáková měla pravdu. Už zase tu byl ten strach. Hrozný strach z toho, že se neovládne a sní všechny koláče, co jich tu na třech dlouhých stolech je. Nacpe si břicho k prasknutí a pak celý obsah žaludku s bolestným dávením vyzvrací zpět. Jako včera. Jako předevčirem. A jako mnohokrát předtím. Už by to ani nespočítala.

Chudák, pomyslela si sestra Kuželáková, která právě vešla do jídelny vystřídat kolegyni Vlasákovou. Postřehla Martinino váhání nad talířem i úzkostné napětí

v jejím pobledlém obličejí a hned věděla, s jakými pocity tahle bledounká blondýnečka asi právě bojuje. Ještě to chvíli potrvá, než z toho bludného kruhu dobrovolně vystoupí ven a naučí se žít. Nikdo z té bandy tady v jídelně to zatím sám neumí. Kdybychom je pustili ven a nechali je po světě běhat bez pomoci...

Sestře Kuželákové se před očima odvíjí hrůzostrašný film. Martina s tělem vyhublým do podoby lidí vězněných za války v koncentráku od sebe odstrkuje svou poslední porci jídla a na bocích si ohmatává neexistující špekly. Alice s rukama i nohama pokrytýma hnisajícími boláky se marně snaží najít místo pro poslední vpich. Ester, která v hracích automatech prohrála nejdřív majetek svých rodičů a pak i samu sebe, vedou do vězeňské cely. Petr v hrůze, že se v stísněném prostoru přeplněného autobusu nebude moci nadechnout, raději skáče pod kola projíždějícího nákladáku...

„Není vám něco, paní Kuželáková?“ klepe jí kdosi starostlivě na rameno. „Celá se třesete.“

„To nic, pane doktore. Znáte to, někdy to na člověka tolik dolehne, ty konce, před kterými je chceme uchránit,“ kývne směrem do jídelny.

„Běžte si k tomu koláči uvařit kafe,“ navrhuje doktor Bílek dobromyslně. „Já už je tady ohlídám.“

„Děkuju,“ hlesne stará sestra. „Hlavně na Martinu pozor, nic bych za to nedala, že se zas pokusí zvracet.“

Tak jo, mami, už zase píšu. Nachytali mě na záchodě, jak se zbavuju třešňového koláče. Já nechápu, co je komu do toho, co si dělám se svým tělem. Pořád mi do toho všichni mluvěj, jako by to bylo jejich tělo, a ne moje.

Nechápu to tady. Nevím, proč nad někým lámou hůl a někomu pohřbívají čepici. Že prý se mi to taky může stát. Tak ať.

Nenávidím se za to hnusný zvracení, ale to je prostě daň. Jsem hrdá na to, co jsem dokázala. Tobě se to nepovedlo ani za patnáct let, mami, a mně už za osm měsíců. Nechápu, proč bych teď měla všechno zahodit. Ty přece víš, jak jsem dřív vypadala. Ještě kousek a byla bych jako ty. Ale to já nechci. Tys to dřív přece taky nechtěla. Ale teď chceš. A všichni ti doktoři a sestry tady. Ale to se vám nepovede, vykrmit mě jako husu. Slyšíš, nemáte na to právo!!

Tak prý zase špatně, to, co jsem napsala. Řekli, že nemám dávat vinu jenom svému okolí. Mám si vzpomenout, jaký to bylo dřív. Já už vlastně nevím, mami. Jak to vůbec všechno začalo?

Na tátu si moc nepamatuju. Jenom že byl velký a černovlasý. A nosil brýle. Vzpomínám si, jak jsem mu je brávala z nosu, když mě držel v náručí. Mám dojem, že se kvůli tomu zlobil, ale mně se ty jeho lesklé stříbrné brýle děsně líbily. A pak to, jak si mě posadil na koleně, běhal se mnou kolem stolu a zpíval *hopsasa, hopsasa, Martinka se natřásá*. A pak už nic. Prostě najednou zmizel.

Nejdřív jsem se po něm ptala, ale brzy nás to obě unavilo. Tebe asi dřív. Jednou jsi na mě začala křičet, ať si teda jdu za tím svým povedeným tatínkem, a já nechápala, co tím myslíš. Věděla jsem, co to je, když se mi povede kotrmelec nebo zavázat tkaničku, ale povedený tatínek?